

«ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ ΑΝΗΛΙΚΩΝ»

ΤΟ ΒΡΙΣΙΜΟ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΒΡΙΣΙΜΟ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ (ΤΙ ΔΕΚΑ ΔΗΛΑΔΗ; ΧΙΛΙΑ!)

Στην πραγματικότητα το βρίσιμο στην εργατική τάξη πιθανότατα άρχισε από τότε που το πρώτο αφεντικό απέκτησε τους πρώτους του εργάτες. Επίσης πιθανότατα οι πρώτες βρισιές ήταν του είδους «τεμπέληδες», «χαραιοφάδες», «άχρηστοι» ή κάτι παρόμοιο. Φυσικά από την πρώτη φορά που εκτοξεύτηκε βρισιά προς κάποιον εργάτη, η χρησιμότητά της ήταν η υποτίμηση του και η πειθάρχηση του στις εντολές του αφεντικού.

Από τότε όμως έχουν περάσει πολλά χρόνια και το βρίσιμο στην εργατική τάξη έχει πάψει να είναι προϊόν της κούτρας του καθενός αφεντικού. Το κράτος μπήκε στη μέση και οργάνωσε αυτό το βρίσιμο. Τα κράτη άρχισαν να επιτίθενται στην εργατική τάξη για τη ζωή της εκτός του χώρου εργασίας. Άρχισαν να διαχωρίζουν την εργατική τάξη και να στοχοποιούν συγκεκριμένες φιγούρες, συγκεκριμένες συμπεριφορές και συγκεκριμένες αντιλήψεις. Τα ονόματα που έχουν πάρει ανά τα χρόνια οι απειθαρχες εργατικές φιγούρες στην Ελλάδα αλλά και παγκοσμίως είναι δεκάδες: «μάγισσες», «κομμουνιστές», «τεντυμπόηδες» και πολλά άλλα.¹ Όλα είχαν σκοπό την ποινικοποίηση τους, νομικά αλλά και κοινωνικά.

Γιατί δεν είναι μόνο η ποινική αντιμετώπιση μιας συμπεριφοράς που στην πραγματικότητα δε συνιστά ποινικό αδίκημα εκτός κι αν επιστρατευτούν μεγάλες δόσεις φαντασίας· είναι και η ηθική απαξίωση, η κοινωνική κατακραυγή, η υποτίμηση στα λόγια, οι κωδικές ονομασίες, η ανάδειξη συγκεκριμένων χαρακτηριστικών ως «εγκληματικά». Είναι η συντονισμένη επίθεση στον δημόσιο λόγο, ώστε όταν το κράτος έρθει τελικά να σε μαζέψει, να μην υπάρχει κανένας πρόθυμος να σε υποστηρίξει. Για να δεχτείς μεταχείριση «εγκληματία», πρέπει πρώτα το κράτος να σε έχει βαφτίσει «εγκληματία» στον δημόσιο λόγο.

Στα καθ' ημάς, τα τελευταία δέκα και κάτι χρόνια όμως, τα χρόνια δηλαδή στα οποία η καπιταλιστική κρίση ξέσπασε με όλη της την ένταση στα κεφάλια μας, η εργατική τάξη έχει γίνει στόχος για κάμποσες καινούργιες βρισιές. Ή καλύτερα έχει γίνει στόχος για κάμποσες εκστρατείες συκοφάντησης, υποτίμησης και εγκληματοποίησης.

Οι φιγούρες των Αλβανών «που κλέβουν», των «οπισθοδρομικών» και «φονταμενταλιστών» μουσουλμάνων, των μεταναστών που «βιάζουν», των «ανεγκέφαλων» χούλιγκανς που «δέρνονται», της «ανίκανης» μητέρας που «σκοτώνει το μωρό της» ή του άντρα της εργατικής τάξης που είναι «βίαιος και δέρνει τη γυναίκα του» χτίστηκαν επιμελώς από το ελληνικό κράτος και τα μνητία του.

Ο στόχος ήταν εμφανής: η εργατική τάξη είναι «αμόρφωτη», «βίαιη», «κλέβει», «βιάζει», «δέρνεται», «σκοτώνει τα παιδιά της» και φυσικά είναι αυτή που στελεχώνει τους «ακροδεξιούς». Κι όμως, αυτοί οι μύθοι δέχτηκαν τόση κρατική υποστήριξη που επανέρχονταν ως θέμα στις ειδήσεις ανά τακτά χρονικά διαστήματα. Υπάρχει όμως και μια ειδική φιγούρα που συκοφαντήθηκε και λοιδορήθηκε με πολύ ξεχωριστό τρόπο.

Η φιγούρα αυτή είναι η πολυεθνική εργατική νεολαία.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΕΝΙΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ: Η ΜΗΤΡΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ (Ή ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ, ΑΝΑΛΟΓΩΣ ΟΠΤΙΚΗΣ ΓΩΝΙΑΣ)

Πίσω στο 2011. Διακόσιες χιλιάδες πιτσιρικάδες που είχαν γεννηθεί και μεγαλώσει εδώ, είχαν πάει σχολείο εδώ, είχαν τσακωθεί κι είχαν αγαπήσει εδώ, είχαν αράξει στις ίδιες πλατείες και είχαν αντιμετωπίσει τους ίδιους δασκάλους, ενηλικιώνονταν· και μαζί ανακάλυπταν πως ήταν εκ γενετής «παράνομοι». Ήταν η λεγόμενη «δεύτερη γενιά μεταναστών», η οποία εκείνα τα χρόνια είχε αρχίσει να κάνει αισθητή την ύπαρξή της ως κοινωνική φιγούρα και ταυτόχρονα είχε αρχίσει να συζητείται έντονα στον δημόσιο λόγο ως «πρόβλημα».

Εκείνα τα χρόνια ήταν η πρώτη φορά που αυτοί οι άνθρωποι, οι παράνομοι δίχως να έχουν κάνει κανένα έγκλημα, έφταναν στην ηλικία όπου συνειδητοποιούσαν ότι η ελληνική κοινωνία τους προόριζε μόνο για να τρώνε σκατό. Ότι γι' αυτούς «δεν υπήρχε τίποτα». Και γι' αυτό έπρεπε να μείνουν πειθαρχημένοι.

Το σχέδιο πειθάρχησης της λεγόμενης «δεύτερης γενιάς» είχε άφθονη βία πάσης φύσεως. Στο δρόμο, στις δουλειές και στα μυαλά, η «δεύτερη γενιά» έπρεπε να εμπεδώσει ότι αν και «ντόπια» ήταν «ξένη».

Η αντιμετώπιση από τον Τύπο της περίφημης «συμμορίας με τα καλάσνικωφ» που «έσπειρε το φόβο και τον τρόμο» το 2011 ήταν κομμάτι του σχεδίου υποτίμησης και εγκληματοποίησης αυτής της δεύτερης γενιάς. Αντιγράφουμε απ' τα όσα γράφαμε τότε:

Οι περιγραφές της «συμμορίας με τα καλάσνικωφ» που εμφανίστηκαν στον ελληνικό τύπο είναι περιγραφές ακριβώς αυτής της «Δεύτερης γενιάς». Αυτή η συμμορία μαζευόταν σε πλατείες πριν από τις μπουκές, στις ίδιες πλατείες που διακόσιοι χιλιάδες πιτσιρικάδες της δεύτερης γενιάς έχουν μάθει να διεκδικούν με την παρουσία τους. Αυτός ο διαρρήκτης συνελήφθη μέσα σε κατειλημμένο σχολείο, στο ίδιο σχολείο που έχει καταλάβει πολλές φορές στο παρελθόν, εκεί που ξέρει πρόσωπα και πράγματα. Αυτός ο κατά συρροήν βιαστής «έδινε τα χρήματα από τις ληστείες στη μητέρα του!» (η πρόταση μαζί με το θαυμαστικό από τον ημερήσιο τύπο), γιατί στον άγνωστο για τους Έλληνες κόσμο της ακραίας υλικής σπάνειας, η γονική παροχή δεν γίνεται αντιληπτή ως προφανής υποχρέωση, αλλά ως ευεργεσία. Όπως θα παρατήρησε όποιος παρακολουθεί τα γραφόμενα στον ημερήσιο τύπο, η «συμμορία με τα καλάσνικωφ» δεν γέννησε κοινωνιολογικές απορίες και αφιερώματα στη «δεύτερη γενιά». Δεν υπήρξε προβληματισμός για «τη νεολαία μας που καταραkulάει στο έγκλημα». Δεν υπήρξε ιδέες του είδους «να τους επιμορφώσουμε - να τους μελετήσουμε - να τους επιδοτήσουμε». Οι μπάτσοι και οι δημοσιογράφοι υπάλληλοί τους ρώτησαν «γιατί» και απάντησαν μόνοι τους: «Γιατί είναι Αλβανοί - άρα εγκληματίες - κι ας είναι και δεκαπέντε χρονών - στη φυλακή και λίγο είναι».²

Και πράγματι έτσι έγινε. Η δεύτερη γενιά συνέχισε και συνεχίζει να τρώει σκατό, να συνειδητοποιεί ότι είναι «παράνομη» και να αντιμετωπίζεται με πλήρως αστυνομικούς όρους. Όμως εν τω μεταξύ είχε πετύχει κάτι σπουδαίο: είχε αλλάξει εκ βάθρων την ελληνική κοινωνία. Είχε μετατρέψει τα σχολεία και τις γειτονίες μας σε ένα πραγματικό πολυεθνικό μωσαϊκό. Όσοι και όσες έχουν πρόσφατη την εμπειρία του σχολείου, ξέρουν πολύ καλά ότι πλέον τα σχολεία είναι πολυεθνικά όσο ποτέ.

Οπότε, ακόμα και όσοι μαθητές και μαθήτριες κατέχουν μπλε ταυτότητα, μεγαλώνουν πλέον από παιδική ηλικία παρέα με όλα αυτά τα παιδιά της «δεύτερης γενιάς», αράζουν στα ίδια μέρη και πλουτίζουν από τη συνύπαρξη μαζί τους.

ΣΑ ΝΑ ΜΑΣ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΛΙΓΟΙ...

1 στους 2 μαθητές, λέει, δέχεται λεκτικό εκφοβισμό. Μετά διαβάσεις τι εννοούν και λέει «εξύβριση και κοροϊδία». 1 στους 3 λένε δέχεται σωματικό εκφοβισμό και διαβάσεις τα «σπρωξιμάτα». Πραγματικά μας φαίνεται αδιανόητο. Δηλαδή στα αλήθεια υποστηρίζουν ότι υπάρχουν και μαθητές που δεν τους έχει βρίσει ή σπρώξει ποτέ κανείς; Πού τους βρήκαν; Εμείς γιατί δεν ξέρουμε κανέναν;

ENTER CRISIS

Παράλληλα, η κρίση κάλυψε κι οι μισθοί μειώνονταν. Χιλιάδες απ' αυτά τα παιδιά των πολυεθνικών σχολείων άρχισαν να νιώθουν αυτή την αλλαγή. Απ' τους γονείς δεν έπαιζε φράγκο. Καθώς μεγάλωναν κι έψαχναν δουλειά συνειδητοποιούσαν ότι το μέλλον δε διαγραφόταν λαμπρό. Τα τελευταία δέκα χρόνια, ακόμα και παιδιά απ' αυτά με τις μπλε ταυτότητες έχουν μετατραπεί σε ανθρώπους για τους οποίους «δεν υπάρχει τίποτα».

Ένα νέο υποκείμενο είχε φτιαχτεί. Η ντόπια πολυεθνική εργατική νεολαία. Η οποία αναγνώριζε όλο και περισσότερο τη σκληρή πραγματικότητα: ότι δεν έχει κανένα μέλλον, ή τουλάχιστον κανένα μέλλον που να της αρέσει. Είναι μια νεολαία η οποία έχει μεγαλώσει στο δρόμο γιατί το σπίτι δεν τη χώραγε, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Μια νεολαία η οποία έχει μάθει από μικρή να την κυνηγούν οι μπάτσοι που ξαμολήθηκαν από το 2010 και μετά για να τσεκάρουν τα χαρτιά τους ή για να τους ψάξουν τις τσέπες. Είναι αγόρια και κορίτσια τα οποία έχουν μάθει να νιώθουν «εγκληματίες» από το δημοτικό. Και παράλληλα είναι αγόρια και κορίτσια που έχουν μεγαλώσει με την άνοδο και την πτώση της Χρυσής Αυγής. Με τις λέξεις «acab» και «antifa» να έχουν γίνει κομμάτι της καθημερινότητάς τους και της γλώσσας τους.

Γι' αυτό και αυτή η πολυεθνική νεολαία άρχισε να δέχεται βρίσιμο πάσης φύσεως. Οι ειδικοί των αφεντικών ανακάλυψαν το bullying, του οποίου μας είπαν ότι ένας στους δύο μαθητές είναι θύμα.³ Ο πρώην υπουργός Δημόσιας Τάξης του Σύριζα και καθηγητής εγκληματολογίας Γ. Πανούσης, έστρωσε το έδαφος για να αρχίσει να στοχοποιηθεί η πολυεθνική νεολαία ως «παραβατική», «εγκληματική» και «βίαση» ήδη από τον Ιούλιο του 2008, πριν δηλαδή ακόμα κι από την εξέγερση του Δεκέμβρη. Γράφοντας με θέμα «Ενδοσχολική Βία: Χωρίς Όρια και Χωρίς Ορίζοντα» στο περιοδικό *Αστυνομική Ανασκόπηση*, έλεγε τα εξής:

Δεν κυριαρχεί ένα αίσθημα ανασφάλειας; Αν η ανασφάλεια, η αταξία και η ανυπακοή έχουν αποκτήσει μόνιμο χαρακτήρα μέσα στο σχολείο πρέπει παράλληλα με τις καταγγελίες της εκπαιδευτικής πολιτικής να μελετηθούν κι άλλοι παράγοντες. [...] Το γεγονός ότι ένας στους τέσσερις αποβληθέντες μαθητές είχαν επιτεθεί στους δασκάλους ή στους συμμαθητές τους, καθιστά δύσκολη τη διάκριση ανάμεσα στο χαβαλέ, στην πλάκα, στην καταστροφή και τη γενικευμένη ταραχή. Ούτε όλα είναι εγκληματικά, ούτε όμως όλα είναι αθώα.⁴

Κλείνοντας, πρότεινε μια σειρά μέτρων με στόχο την καταπολέμηση της «βίας στα σχολεία», με πρώτο και καλύτερο την ίδρυση τμήματος ενδοσχολικής βίας στο Ινστιτούτο Αντεγκληματικής Πολιτικής. Κοινώς, πρότεινε στους ομοίους του να συνεχίσουν να ασχολούνται και τα επόμενα χρόνια με το ζήτημα, να συνεχίσουν να ασκούν πολιτική δημόσιας τάξης πάνω στα κεφάλια των μαθητών και των μαθητριών.

Εκείνη την περίοδο μπορεί να μη γινόταν αντιληπτό, αλλά αυτό που έκανε τότε ο Γ. Πανούσης ήταν να συνεισφέρει στην τεχνητή κατασκευή ενός «προβλήματος». Τα επόμενα χρόνια, το λεγόμενο «πρόβλημα» γιγαντώθηκε. Όχι φυσικά επειδή οι 16χρονοι του 2010 ήταν πιο βίαιοι από τους 16χρονους του 1990 ή τα σχολεία του 2010 πιο επικίνδυνα από τα σχολεία του 1990. Απλούστατα οι τσαμπουκάδες άρχισαν να αποκαλούνται «ενδοσχολική βία», οι παρέες των 15χρονων άρχισαν να αποκαλούνται «συμμορίες» και η φασαρία στο μάθημα άρχισε να αποκαλείται «ανασφάλεια, αταξία και ανυπακοή», όπως έλεγε κι ο Πανούσης. Τελικά η νεανική απειθαρχία, δίχως να οξυνθεί, μετατράπηκε σε «εγκληματική» με κρατική απόφαση.

ΠΟΙΕΣ ΚΟΥΛΤΟΥΡΕΣ ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΑΙ;

Η «συμμορία» του Κολωνού ετοίμαζε «ραπ βίντεο κλιπ με τα κατορθώματά τους», μια μουσική κουλτούρα η οποία σύμφωνα με τα μέσα ενημέρωσης «παρακινεί ανηλίκους στο έγκλημα».¹⁷ Ενώ όμως οι κουλτούρες της εργατικής τάξης (και μαζί κι η ραπ μουσική) μπαίνουν στο στόχαστρο, ταυτόχρονα το ελληνικό κράτος σκέφτεται ποια κομμάτια τους μπορούν να ενσωματωθούν αποτελεσματικά.

Πριν δύο χρόνια, ο Ν. Ξυδάκης γκρίνιαζε ότι η αριστερά «δεν ακούει χιπ χοπ» και χάνει την ηγεμονία της στον κόσμο της μουσικής.¹⁸ Σήμερα, ο ΛΞΞ δίνει συνέντευξη στην Εφ.Συν και ο Στ. Θεοδωράκης κάνει εκπομπή με θέμα την τραπ. Για να ολοκληρωθεί η εγκληματοποίηση της ραπ μουσικής που φτιάχνει η εργατική νεολαία στα πάρκα και τις πλατείες, απαιτείται παράλληλα κι η ενσωμάτωση ενός κομματιού της ραπ σκηνής στο «μέηνστριμ».

Η ΡΟΖ ΤΣΑΝΤΑ

Αν υπάρχει μια φωτογραφία που απεικονίζει καλύτερα τι εννοούν οι κρατικοί φορείς και οι τσάτσοι τους όταν λένε «bullying», τότε είναι ξεκάθαρα αυτή.

Σάπ αφηρημένα «αριστερό». Τίτλος άρθρου που υπονοεί «φίμωση της ελευθερίας του τύπου». Τα μήντια μιλούν για ενδοσχολική βία, συμμορίες, απειλές, κλπ, κλπ. και παριστάνουν ότι μιλούν για συγκεκριμένες πράξεις, ενώ στην πραγματικότητα στοχοποιούν ένα ολόκληρο υποκείμενο: την κοπέλα με τη ροζ τσάντα που πάνω γράφει antifa, acab και χιπ-χοπ στίχους.

Οι φιγούρες που μπήκαν στο στόχαστρο ήταν πολύ συγκεκριμένες. Φυσικά, οι κρατικοί φορείς και τα ΜΜΕ παριστάνουν ότι το ζήτημα είναι ζήτημα ηθικής, ζήτημα μόρφωσης και αφορά τους πάντες. Αλλά αν δούμε ποια τμήματα της ελληνικής νεολαίας **δε θεωρούνται πρόβλημα**, μπορούμε εύκολα να καταλάβουμε ποια είναι αυτά που **θεωρούνται πρόβλημα**. Μια σχετική έρευνα σκιαγραφήσε το προφίλ του «καλού μαθητή»:

Είναι μαθητής από αστική περιοχή, με μορφωμένους γονείς και υψηλό κοινωνικό, οικονομικό και πολιτισμικό επίπεδο. Πήγε σε προνήπιο και παιδικό σταθμό. Είναι πολύ ευαίσθητος για τα περιβαλλοντικά θέματα, αλλά δεν είναι αισιόδοξος και ανησυχεί πολύ για το μέλλον του πλανήτη. Πηγαίνει σε ιδιωτικό σχολείο, που έχει καλό εξοπλισμό και δασκάλους που προσαρμόζονται ευκολότερα ανάλογα με τις ανάγκες της διδασκαλίας.⁵

Πρόκειται για μια ταξικότατη περιγραφή. Ως τέτοια, αξίζει να κοιτάξουμε ποιοι και ποιες έμεναν έξω απ' αυτήν για να καταλάβουμε ποιοι και ποιες αποτελούσαν την πηγή του «προβλήματος» που εντόπιζαν οι υπουργοί, οι μπατσοειδικοί και τα κανάλια στα σχολεία.

Επρόκειτο για το κομμάτι αυτής της νέας πολυεθνικής γενιάς μαθητών που βίωνε στο πετσί της το όλο και μεγαλύτερο ταξικό ρήγμα που δημιουργούσε η κρίση: που οι δικόι της είχαν φάει το κόψιμο των μισθών στη μάπα και δεν τους περίσσευαν λεφτά για χαρτζιλίκια· που ζούσε και κοινωνικοποιούνταν μέσα σε παρέες που ήταν στ' αλήθεια πολυεθνικές· που έφτιαχνε τις δικές του κουλτούρες σε πάρκα, πλατείες, χιπ-χοπ συναυλίες και γηπεδικά πέταλα· που έβλεπε τους φασίστες να προσπαθούν να κυριαρχήσουν στο δρόμο και τους αντιλαμβανόταν ως επίθεση στον ίδιο του τον εαυτό· που μισούσε τους μπάτσους με αυτό το μίσος που μόνο η ωμή ταξική εμπειρία μπορεί να σου προσφέρει· και που μισούσε τις αριστερές φανφάρες (για το περιβάλλον αλλά και για τα πάντα) γιατί απλά αυτές δεν πατούσαν στη δική του πραγματικότητα και δεν είχαν να του προσφέρουν τίποτα το υλικό.

ΟΠΩΣ ΚΙ ΑΝ ΜΑΣ ΑΠΟΚΑΛΟΥΝ, ΓΙΑ ΕΜΑΣ ΜΙΛΑΝΕ!

Από τον Μάρτη του 2020 και μετά, αυτοί οι άνθρωποι, η νεολαία αυτής της πόλης, κλήθηκε να σταματήσει να πηγαίνει στο σχολείο και να κάτσει στο σπίτι της ήσυχη. Στο ίδιο σπίτι που δεν τη χωρούσε ούτε προηγουμένως. Και φυσικά αυτό ήταν αδύνατο. Το έχουμε ξαναπεί: αυτοί οι άνθρωποι ήταν ακριβώς αυτοί και αυτές που συναντούσαμε εκεί έξω, στα πάρκα και τις καβάζες, τις μέρες της καραντίνας. Ήταν ακριβώς αυτοί και αυτές που έφτυναν από ανάγκη και από εμπειρισμό όλα τα μέτρα και όλη την τρέλα που προσπαθούσε να επιβληθεί στα μυαλά μας. Ακριβώς γι' αυτό αυτοί οι άνθρωποι έφαγαν και όλο αυτό το πέσιμο απ' την αστυνομία. Αλλά δεν έφαγαν πέσιμο μόνο απ' την αστυνομία. Έφαγαν και πέσιμο στα λόγια. Έφαγαν και πέσιμο απ' την αριστερά που είχε μετατραπεί σε ντουντούκα των κρατικών εντολών. Έφαγαν πέσιμο απ' τα μήντια και από κάθε λογής ρουφιάνο.

Και παράλληλα, το μίσος τους για την αστυνομία και τις «επίσημες» πολιτικές οργανώσεις μεγάλωνε. Δεν αντιπαθούσαν απλά τους αριστερούς, άρχισαν να τους αντιλαμβάνονται ως κάτι το εχθρικό, ως ένα μηχανισμό πειθάρχησης της. Όπως ακριβώς δηλαδή αντιλαμβάνονται και τους φασίστες. Στις καλύτερες στιγμές τους, κατάφεραν να βρουν συλλογικούς τρόπους, σε επίπεδο παρέας, να οργανωθούν και να κάνουν κάτι ενάντια στα όσα τους συνέβαιναν. Βρήκαν τρόπους να εκφράσουν την απειθαρχία τους.⁶

Γι' αυτό και έφαγαν ακόμα περισσότερη διαπόμπευση. Στην αρχή βαφτίστη-

Μέρες μετά τα επεισόδια, οι μπάτσοι ελέγχουν τους πιτσιρικάδες των δυτικών. Εδώ στο 1ο ΕΠΑΛ Ευόσμου.

ΒΡΗΚΑΜΕ 2 ΜΑΘΗΤΕΣ ΕΠΑΛ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΦΑ!

Antifa: Εσείς δηλαδή πάτε σχολείο σε ΕΠΑΛ; Στα δυτικά της Θεσ/κης; Κι είστε κι αντιφά; Τι φάση, αφού όλοι λένε ότι στα δυτικά έχει μόνο φα...

Μάρκος: Μαλακίες. Απ' όλα έχει. Παιδιά όλων των φυλών και όλων των τάξεων. Πολλά με καταγωγή από Ελλάδα, Αλβανία και Ρωσία. Πολιτικές πεποιθήσεις έχουν ελάχιστοι κι αυτοί είναι μπερδεμένοι.

Antifa: Οκ. Κι αυτοί που την πέσανε στους κνίτες στη Σταυρούπολη τι ήτανε;

Δήμητρα: Κοίτα, τα ΕΠΑΛ Σταυρούπολης είναι δύο διπλανά σχολεία, από 600 παιδιά το κάθε σχολείο, και πηγαίνουν παιδιά από τρεις-τέσσερις διαφορετικές περιοχές. Οπότε μιλάμε για 1200 με 1300 παιδιά, και ένα φασιστο-παρεάκι 10 ατόμων, μπορεί και λιγότερο. Ε, στο σκηνικό με τους κνίτες την πρώτη μέρα είχε 30 παιδιά, και την δεύτερη πάνω από 50. Υπήρχανε ανάμεσα τους παιδιά με καταγωγή από την Αλβανία, την Τουρκία, τη Ρωσία, τη Γεωργία, πήγανε ακόμα και παιδιά που συναναστρέφομαστε καθημερινά και δεν τους λες φασίστες με τίποτα. Τι να λέμε τώρα;

Antifa: Καλά, κι αυτός που έγινε βάιραλ να σηκώνει το χεράκι;

Μάρκος: Απ' ό,τι έφτασε στα αυτιά μου έφαγε μπάτσες, γιατί οι μαθητές, ακόμα κι αυτοί που την πέσανε στους κνίτες, δεν ήθελαν να βγουν προς τα έξω ως σίστες.

Δήμητρα: Σκέψου είχαν πάει και παιδιά απ' το σχολείο μας. Και μετά το σκηνικό θυμάμαι να λένε: «Ντάξει ήρθαν, έβρισαν, φάγαν τις φάπες τους, γύρισαν σπίτι τους, όλα καλά - που ήρθαν και στην γειτονιά μου να με πουλήσουν τρέλα».

Antifa: Τρελό! Και μετά όλο αυτό πουλήθηκε ως «ο φασισμός επελαύνει στο ΕΠΑΛ Σταυρούπολης! Άντε γεια. Στον Εύοσμο τι έγινε;

Μάρκος: Είχε βγει μία φήμη, και ακουγόταν αρκετά εδώ στα δυτικά, ότι θα αρχίσουν να γίνονται διαδηλώσεις έξω από σχολεία. Ε, κι απλά κάναν τα παιδιά κατάληψη, και μέσα εκεί κρεμάστηκε κι ένα κακογραμμένο πανό που έλεγε "Ελλάς ή τέφρα". Βάλανε τους κάδους στον δρόμο, βάλανε φωτιές. Και προετοιμάστηκαν για μπάχαλα, τίποτα παραπάνω.

Antifa: Η στάση των μπάτσων ποια ήταν τις επόμενες μέρες;

Δήμητρα: Οι μπάτσοι γυρνούσαν συχνότερα απ' ό,τι κανονικά, κοιτούσαν έντονα, ειδικά παιδιά της δικής μας ηλικίας. Στο δικό μας σχολείο εγκαταστάθηκαν κι απ' έξω για λίγες μέρες..

Antifa: Μάλιστα. Για πείτε και κάτι τελευταίο, γιατί το έχουμε απορία: σε σας έχουν έρθει ποτέ να μοιράσουν οι αριστεροί;

Μάρκος: Μπα, όχι... Νομίζω οι αριστεροί φοβούνται να βγουν για φυλλάδια στα "κακά" δυτικά.

Antifa: Λογικό, αν σκεφτείς αυτά που μου έλεγες πριν για τη γνώμη των μαθητών για την πάρτη τους...

ΥΓ: Ευχαριστούμε τον πυρήνα Antifa Midwest για τη βοήθεια στη διεξαγωγή της συνέντευξης.

καν «αντικοινωνικοί» και «ανεύθυνοι», αλλά στην πορεία οι ίδιοι ακριβώς άνθρωποι και οι κουλτούρες τους άρχισαν να στοχοποιούνται με άλλα λόγια και για άλλους, υποτίθεται, λόγους. «Συμμορίες Ανηλίκων», «Ακροδεξιοί Μαθητές

ΕΠΑΛ», «Λούμπεν Κάγκουρες», «Χούλιγκανς», «Απολιτίκ»: όπως κι αν μας αποκαλούν για εμάς μιλάνε!

Κοντεύει ένας χρόνος από τότε που μετατράπηκαν σε δημόσιο κίνδυνο οι δύο νεαροί από το Περιστερί που έριξαν κάτι φάπες σε ένα σταθμάρχη που παρίστανε τον μπάτσο. Τα μήντια μάς πιπίλισαν τα μυαλά: Οι πιτσιρικάδες ήταν απ' το Περιστερί, φορούσαν μαύρα, έπιναν αναψυκτικά αδιαφορώντας για τους κανονισμούς του Μετρό και φυσικά, δε φορούσαν μάσκα. Καμιά απ' τις λεπτομέρειες αυτές δεν αναφέρθηκε τυχαία. Το Περιστερί είναι η εργατική καταγωγή, τα μαύρα μπουφάν είναι το στυλ απ' τις γειτονίες και η ACAB νοοτροπία, τα αναψυκτικά είναι τα τεκμήρια αντικοινωνικότητας κι αμφισβήτησης, πακέτο με την πέτρα του σκανδάλου, την έλλειψη μάσκας, η οποία τους χάρισε και το προσωνύμιο «αρνητές της μάσκας».⁷

Στα τέλη του Γενάρη, ο τότε υπουργός δημόσιας τάξης κ. Χρυσοχοϊδης, σφύριξε την έναρξη της καινούργιας περιόδου κυνηγιού της εργατικής νεολαίας. Πρώτα συναντήθηκε με τον δήμαρχο Αργυρούπολης με θέμα τις «συμμορίες ανηλίκων».⁸ Και λίγες μέρες μετά δήλωσε ότι:

Η σημερινή Ελλάδα έχει άλλες πόλεις, άλλες γειτονίες, [...] έχει να αντιμετωπίσει νέες μορφές εγκληματικότητας, όπως τις ξένες μαφίες ή τη βία ανηλίκων, ενώ τα μεταναστευτικά ρεύματα έχουν προσθέσει τη δική τους παρουσία στη χώρα και τα επακόλουθα ζητήματα ασφάλειας και διαχείρισης.⁹

Και ω! Τι σύμπτωση! Τους μήνες που ακολούθησαν οι μηχανισμοί δημόσιας τάξης έκαναν πράξη τη μάχη ενάντια στην «ανήλικη εγκληματικότητα» που είχε προαναγγείλει ο υπουργός. Γιατί από κει και πέρα ο κατάλογος διαπόμπευσης ανηλίκων εργατικής καταγωγής δεν έχει τέλος.

Οι «συμμορίες ανηλίκων» έγιναν σχεδόν καθημερινό θέμα στα κανάλια. Οι Locos του Βύρωνα, οι Strassenbande στην Καισαριανή, οι Colonos Hooligans Family και πάει λέγοντας δεν είναι τίποτα περισσότερο από μηντιακές εκστρατείες στοχοποίησης της εργατικής νεολαίας. Οι «σκληρές συμμορίες» που «έσπερναν το φόβο και τον τρόμο», αν αφαιρέσεις την ορολογία αποτελούνταν στην πραγματικότητα από 15χρονους που έστειλαν σε συμμαθητές τους «είστε πουθενάδες», έπιναν κάνα μπάφο και ψείριζαν καμιά πίτσα. Πάρτε ένα παράδειγμα για το πως συζητιόταν στις ειδήσεις η δράση των συμμοριών:

Έξω από το 3ο Δημοτικό παρέδωσε το ένα μέλος στο άλλο μια αυτοσχέδια νάιλον σακούλα περιέχουσα τη ναρκωτική ουσία κάνναβη. Ο (...) τα παρέλαβε και τα παρέδωσε αμέσως σε ανήλικο αγόρι, το οποίο του έδωσε ως αντίτιμο το χρηματικό ποσό των πέντε ευρώ και απομακρύνθηκε πεζός. Οι υπόλοιποι παρέμειναν στο σημείο με τα λοιπά ανήλικα άτομα που κοιτούσαν για την ύπαρξη αστυνομικών προκειμένου να ολοκληρωθεί η παράδοση της ποσότητας.¹⁰

Με αυτή την περιγραφή τα πέντε ευρώ χόρτο μετατρέπονται σε κάτι ανάμεσα στην Κόζα Νόστρα και τη Γιακούζα. Το μηντιακό αστυνομικό σχέδιο όμως δεν είχε μόνο γιγάντωση των συμβάντων. Είχε εστίαση σε λεπτομέρειες που αξίζουν την προσοχή μας. Τα «μαύρα μπουφάν» εμφανίστηκαν και πάλι. Ο τόπος καταγωγής των πιτσιρικάδων τονίζονταν επίσης, καθώς σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις ήταν τους είδους «Ελληνες και μετανάστες δεύτερης γενιάς από Αλβανία και Ρουμανία». Στα κινητά τους «είχαν κωδικό το 1312», τη σημασία του οποίου ανέλαβαν να εξηγήσουν οι μάχιμοι αστυνομικοί συντάκτες στους αναγνώστες τους. Είχαν «επαφές με συνδέσμους οπαδών». Οι «ανήλικοι εγκληματίες», είχαν «προλάβει να συλληφθούν από δύο και τρεις φορές την περίοδο 2020-2021», δηλαδή ήταν ακριβώς το υποκείμενο που δεν έκατσε σπίτι την περίοδο της καραντίνας και έφαγε όλα τα κυνηγητά από τους μπάτσους.¹¹ Η λέξη «ΕΠΑΛ» αναφερόταν σαν κωδικός που υποδήλωνε την εργατική καταγωγή και την κρατική ανησυχία για το τι σκατά θα γίνει μ' αυτό τον όλο και μεγαλύτερο αριθμό νέων που δεν έχει κανένα μέλλον.¹² Μια ανησυχία βέβαια που μέχρι στιγμής αντιμετωπίζεται με μπάτσους.

ΚΑΙ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ

Και φυσικά, όπου είναι εφικτό η εργατική νεολαία χαρακτηρίζεται «ακροδεξιά». Ακόμα και οι «μετανάστες δεύτερης γενιάς» του Κολωνού επιχειρήθηκε να παρουσιαστούν ως μπλεγμένοι «σε ομάδες που κινούνται στο χώρο της ακροδεξιάς». Η κρατική προσπάθεια να μετατραπεί η απείθαρχη νεολαία σε «φασίστες» και ταυτόχρονα να εμφανιστεί μηντιακά μια «αναβίωση της φασιστικής απειλής» έχει γιγαντωθεί τον τελευταίο καιρό, με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα την ιστορία στις δυτικές συνοικίες της Θεσσαλονίκης.

Η αφήγηση αυτή είναι χρήσιμη απ' όλες τις απόψεις για το κράτος. Για την αριστερά, η «άνοδος της ακροδεξιάς» τής προσφέρει έναν ιδεολογικό λόγο να

Αφίσες που κολλήθηκαν από το antifa south, το antifa patissia και το antifa east.

συνεχίσει να εχθρεύεται την εργατική νεολαία, δίνοντάς της ταυτόχρονα τη δυνατότητα να δικαιολογεί την υποστήριξη που παρέχει στα «μέτρα», βαφτίζοντας «ακροδεξιούς» την εργατική νεολαία της χώρας που έχει τα «μέτρα» χεσμένα. Έτσι, η βάση που έχει βρεθεί να υποστηρίζει «λοκντάουν τώρα» και άλλα τέτοια, μπορεί να συνεχίσει να νιώθει «επαναστατική».

Παράλληλα, το κοτσάρισμα της λέξης «φασίστες» στην εργατική νεολαία δίνει τη δυνατότητα στην αστυνομία να τους αντιμετωπίσει με πολύ σκληρότερους όρους, χωρίς να ανοίξει ρουθούνι, γιατί ποιος θα τολμήσει να υπερασπιστεί τους... «φασίστες»; Τα όσα συνέβησαν στις δυτικές συνοικίες της Θεσσαλονίκης, λοιπόν, έγιναν αντιληπτά ως «αναγέννηση της ακροδεξιάς» και «φασιστική κυριαρχία στα ΕΠΑΛ», αντί να γίνουν αντιληπτά ως μίσος της πολυεθνικής εργατικής νεολαίας για την αριστερά, ως στοχοποίηση της εργατικής νεολαίας των δυτικών συνοικιών μέσω της κωδικής λέξης «ΕΠΑΛ» και κυρίως ως αστυνομικό σχέδιο διαχείρισής της.

Την προηγούμενη φορά που ασχοληθήκαμε με το ζήτημα λέγαμε ότι η αστυνομία συνέλαβε τους μαθητές του Ευόσμου που έκαναν μπάχαλα και μέσω του κωδικού «ΕΠΑΛ=φασίστες» δεν τους υπερασπίστηκε άνθρωπος. Το αστυνομικό σχέδιο όμως ήταν πολύ μεγαλύτερο και φυσικά δεν στήθηκε επειδή έφαγαν ξύλο κάτι κκέδες, αλλά βρισκόταν ήδη στα σκαριά. Δυο μέρες μετά το σύντομο πέρας του ΕΠΑΛ Σταυρούπολης από τη δημοσιότητα, ανακοινώθηκε το mini-lockdown της Θεσσαλονίκης. Όπως μάθαμε από τους ντόπιους συντρόφους και συντρόφισσες, δηλαδή τον πυρήνα *Antifa Midwest*, για τις επόμενες δυο εβδομάδες τα σχολεία των δυτικών είχαν συνεχείς περιπολίες και σταθμευμένα μπατσικά σχεδόν κάθε μέρα και κάθε νύχτα. Οι μαθητές του Ευόσμου και της Σταυρούπολης πήγαιναν στο σχολείο κάθε πρωί έχοντας απ' έξω κλούβα και έτρωγαν εξακριβωσή πριν μπουν μέσα.¹³ Ένα μήνα αργότερα, η αστυνομία εισέβαλε σε τρεις συνδέσμους του Άρη και του ΠΑΟΚ, οι οποίοι όλως τυχαίως βρίσκονταν στον Ευόσμο και τη Σταυρούπολη.¹⁴

Και φυσικά η ποινική αντιμετώπιση των μαθητών έχει σκληρύνει επίσης. Οι μαθητές του Ευόσμου για κάτι αναμμένους κάδους έφαγαν 12 μήνες στο κεφάλι με την εισαγγελία να τους κάνει κήρυγμα: «Έχετε πάρει το λάθος δρόμο, να προσέξετε μην βρεθείτε στη φυλακή. Ενδεχομένως η ποινή να σας αποτρέψει από την τέλεση παρόμοιων πράξεων στο μέλλον».¹⁵ Παράλληλα φτάνουν στ' αυτιά μας συνεχώς ιστορίες για πιτσιρικάδες που δένονται για μικρομπάχαλα, τζαρτζαρίσματα με την αστυνομία ή οπαδικά και τρώνε βαριές κατηγορίες, αστυνομικές εισβολές στα σπίτια τους, κακουργήματα επιπέδου «απόπειρα ανθρωποκτονίας» ή ακόμα και προφυλακίσεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι 57 νεαροί οπαδοί του Παναθηναϊκού (πάνω απ' τους μισούς είναι ανήλικοι) που συνελήφθησαν στη Νερατζιώτισσα και έχουν φορτωθεί τον μισό ποινικό κώδικα.¹⁶

Το σχέδιο στοχοποίησης της εργατικής νεολαίας, λοιπόν, δεν είναι ούτε καινούργιο, ούτε απλά ιδεολογικό. Έχει σημαντικές υλικές συνέπειες. Στοχεύει στην εκ των προτέρων ηθική καταδίκη μιας συγκεκριμένης και ταξικά προσδιορισμένης φιγούρας, ώστε η αστυνομία να μπορεί ανενόχλητη να τη διαχειριστεί όλο και σκληρότερα στους καιρούς που έρχονται. Δεν πρόκειται για «ανήλικους» γενικά κι αόριστα, πρόκειται για το πιο ανταγωνιστικό και απείθαρχο κομ-

μάτι της εργατικής τάξης. Γ' αυτό όταν είναι πολλοί μαζί στον δημόσιο χώρο αποκαλούνται «συμμορία». Το αστυνομικό μήνυμα είναι σαφές: δε θα φτιάχνετε συλλογικούς τρόπους να υπάρχουνε, δε θα κυκλοφορείτε πολλοί μαζί, δε θα εκφράζεστε στον δημόσιο χώρο.

Δεν υπάρχει αύξηση της «νεανικής εγκληματικότητας».

Υπάρχει αύξηση της ενασχόλησης της αστυνομίας με την εργατική νεολαία. Καλά θα κάνουμε να ασχοληθούμε κι εμείς περισσότερο μαζί της.

1. Για τις «μάγισσες» βλ. το Β. Ehrenreich, D. English, *Μάγισσες, Μαίες, Νοσοκόμες, Μιγάδα* & Αρχείο 71, 2019. Για τους «τεντυμπήδες» βλ. τα δύο κείμενα «We're Gonna Rock Around the Clock Tonight», *Antifa* #50 και #51.

2. «Η δεύτερη γενιά (και πώς την πουλήσαμε, για άλλη μια φορά)», *antifascripta.net*, Οκτώβρης 2011.

3. Απ. Λακασάς, «Η βία στην καθημερινότητα των μαθητών», *Καθημερινή*, 14/02/2020.

4. Γ. Πανούσης, «Ενδοσχολική βία: Χωρίς Όρια και Χωρίς Ορίζοντα», *Αστυνομική Ανασκόπηση*, 07-08/2008.

5. Απ. Λακασάς, «"Μεξεταστέοι" οι Έλληνες μαθητές», *Καθημερινή*, 25/11/2019.

6. Για μια περιγραφή τέτοιων μικρών «όχι» που είπε η εργατική νεολαία, βλ. «Ο Κόσμος που Ήξερες Πάει, Κοίτα τις Λάμπεις Άκου τους Κρότους», *Antifa* #73, 12/2020.

7. Περισσότερα για τους δύο νεαρούς απ' το Περιστέρι στο «Panic at the Metro Station!», *Antifa* #74, 03/2021.

8. «Συνάντηση Χρυσοχοϊδη - Κωνσταντάτου για τις συμμορίες ανηλίκων στην Αργυρούπολη», *Παραπολιτικά*, 29/01/2021.

9. Χρυσοχοϊδης Μιχάλης, «Για την Αστυνομία του 21 ου αιώνα», *Το Βήμα*, 02/02/2021

10. «Strassenbande: Οι ανήλικοι με τα μαύρα - Ο φόβος και ο τρόμος σε Ζωγράφου, Βύρωνα, Καισαριανή», *ereportaz.gr*, 2/11/2021. Ο τονισμός δικός μας.

11. Όλα αυτά στα Γ. Σουλιώτης, «Συμμορίες ανηλίκων με μαχαίρια και Instagram», *Καθημερινή*, 14/11/2021, Β. Λαμπρόπουλος, «Οι 25 συμμορίες ανηλίκων που δρουν στην Αττική», *in.gr*, 16/11/2021.

12. Από 86.000 το 2017 οι μαθητές ΕΠΑΛ έχουν φτάσει τους 108.000 σήμερα και «δεν υπάρχουν και βιοτεχνίες να τους προσλάβουν», οπότε ανησυχούν οι αρμόδιοι ειδικοί. Βλ. Α. Λακασάς, «Σε πρώτο πλάνο η βία στα σχολεία - Σε κλίμα απαξίωσης τα ΕΠΑΛ», *Καθημερινή*, 08/12/2021.

13. «Χωρίς απρόοπτα η προσέλευση μαθητών στο 1ο ΕΠΑΛ Ευόσμου», *ditika.gr*, 5/10/2021.

14. «Έφοδος της ΕΛ.ΑΣ. σε συνδέσμους του ΠΑΟΚ και του Άρη», *Το Βήμα*, 27/11/2021.

15. «Φυλάκιση 12 μηνών σε τρεις νεαρούς για τα επεισόδια στο ΕΠΑΛ Ευόσμου», *ditika.gr*, 11/10/2021.

16. «Μαρούσι: Ολόκληρο οπλοστάσιο είχαν μαζί τους οι 57 οπαδοί που συνελήφθησαν», *Έθνος*, 25/11/2021.

17. Μ. Μειμάρκης, «Όταν η μουσική κουλτούρα παρακινεί ανηλίκους στο έγκλημα», *newsbreak.gr*, 25/07/2021.

18. Ν. Ξυδάκης, «Αλέξης Γρηγορόπουλος: Η Αριστερά δεν ακούει χιπ χοπ», *Έθνος*, 05/12/2019.